

(המשך מעמוד 41)

ביום העצמאות ופורים מרשים, אבל היום לא. מה פיתאום? רק יהיה שלום. ואני בשעה טובה נוסע לקאהיר למכור שם את הבלונים. אולי שם ילך לי יותר טוב." רגע אחרי ההתימה האירו את השמיים זיקוקין דיונור בצבעיהם המרהיבים. "ש" ההתפוצצויות היחידות שנישמע יהיו רק התפוצצויות של זיקוקי-דינור, הביע ה" מנחה, מני פאר, את תיקויות והראה בידו על שלל הצבעים המתפורים בשמיים. "עד היום היו בכיכר הזאת הרבה חגיגות, אני שים עמדו פה כמו באבל, עכשיו זה שלום, רבותי! לשיר ולרקוד בכל הכוחות!" דירבן אפי נצר את הקהל.

כמה ערבים חשו עצמם שותפים פעילים בשימחת-השלום ונתנו לכך ביטוי ברקיקודי עם ערביים, וביללות שימחה. צעיר שחרחר תופף בטמבור בהתלהבות: "באנו להודות עם השלום!" הכריז עאדל קעדאן בן 24. מבקה אליגריה, העובד כאח בבית-החולים אסף הרופא. "השלום הזה פותר לי הרבה בעיות חברתיות. אני עובד כבר הרבה זמן עם יהודים ועכשיו בטח תהיה פחות אפליה. מאז שהתחילו להר" אות את הדיונים על ההסכמים, אמא שלי התחילה להסתכל בטלוויזיה הישראלית. לפני כן היינו מסתכלים רק בירדן." חבריו של עאדל סירבו בתחילה להתיי ראיו. תופיק ג'ברין בן 18. מאום אל-פאחם חשש: "עכשיו יבואו הרבה פוע" לים ממצריים לישראל ותהיה לנו יותר אבטלה."

צעירות יפהפיות בתלבושת אברכים עלו על הבמה. בנוח להקת פעמי האבי העלו על הבמה חלות טריות וארוכות ו בקבקי יין. על החלות היו תקועים דיגלי מצריים, ישראל וארצות-הברית. הם גינורו על-ידי ניצולי אוניית-המעפילים סטרו"ח.

לא ימות

אף חייל

"מתוח את הדגלים! למתוח את הכרזות!" נישמעה שאגת השורות הראשונות בקהל הגיפו את כרזת השלום והתנפלו על הדגלים. בין דיגלי ישראל ומצריים נראו פניה של ישישה שהיתה בין הראשונות שהגיעו לכיכר. היא נראתה עייפה ומבולבלת מההמולה שמסביבה.

נורית יצחקי בת ה-16 היא יפהפיה אמרי תית. היא באה עם ג'ינס וחולצת טריקו לבנה שעליה מצויירים דיגלי-המדינות ו כתובת השלום באנגלית. מה היה הרגע שריגש אותה ביותר ביום חתימת ההס" כס? "ההתרגשות שלי הגיעה לשיאה כש" ראיתי את טכסי-החתימה. באותו רגע חשבתי שבעוד כמה חודשים אני נוסעת לקאהיר לשוט על הנילוס. אני רוצה להי פגש עם העם השכן, לראות אותו. להת רגל אליו. הידיעה על פתיחת-הגבולות שקראתי היום בעיתון ניצרה ממני את הספקות האחרונים. זה דיבר אלי באופן אישי."

שלושה צעירים שיכורים ששימחה גררו אותה הצידה. "את תהיי נערת-השלום שלנו" צעקו ועטפו את כתפיה בדגל אר צות-הברית. אפילו הגשם שירד פתאום על ראשי ההמונים החוגגים לא הפך את שימחתם. בפינה המערבית של הכיכר נוצרה התקהלות — רכב עם מיספר זר עורר חשד. חבלני-המשרה מיהרו להר חיק את הקהל. "שרק לא תהיה זאת מכר גית תופת", לחש מישוהו. אך מכונת ה-19 הלבנה ניגדרה במהירות מהמקום. "אני כבר רוצה להיפגש עם ילדים ער" ביים ולהתכתב איתם!" התלהבה שירית מילר הממושקפת. שירית באה עם חבריה מכיתה ה' בבית-הספר גבריאל בת-אביב. חברתה רחל בן-שימחון ספקנית יותר. היא דיברה בהירות: "אני בעצם לא כליכך מרוצה. עד שכבשנו את השטחים האלה נהרגו לנו מלאן חיילים ועכשיו זה לא כליכך פייר שאנחנו מחזירים, אבל מצד שני זה טוב. יותר לא ימות לנו אף חייל אחד."

צביה גלורמן, בת ה-34, שמחה עם אביה שימחה ובנותיה שירה ומיה הפעוטות ש לא חדלו להניף את הדגל. בעלה של צביה לא הגיע לכיכר השימחה. הוא עבר כי מיילד תורן בבית-החולים איכילוב. "אני מקווה שהדור שבעלי מיילד הלילה יהיה דור של שלום". ביטאה צביה את תיקויות כולם.

"שלום" בגדרה

רת הכוח לשני בתים אלה התבצעה ביום הראשון, ערב חתימת חוזה-השלום.

שילטון של

רוח רפאים

עם התקרב מועד חתימת החוזה בי וושינגטון, נערכו כוחות-הביטחון בי שטחים המוחזקים למיבצע חסרת-קדים. המטרה המוצהרת היתה למנוע כל גי סיון להפגנה או להבעת דיעה. שיש בהם כדי לגלות מורת-רוח של תושבי שטחים אלה. המאורעות האחרונים בחלחול וברמי אללה, שבעיקבותיהם נהרגה ראבעה מור חמד, בת ה-17, לימדו את ראשי המימ מר כי העיתונות הבינלאומית אינה מתי מיצה את הפרט הקטן ביותר. בעיקבות הסיקור המפורט, שמתנגדי ההסכם זכו בו, התכנסו ראשי המימשל הצבאי בגדה ה מערבית לישיבה דחופה. במהלך אותה ישיבה הציע המושל ה

יונים חוסי שמע דפיקות על דלת ביתו. השעה היתה מאוחרת, כימטט 12 בלילה. מעבר לדלת צעקו לו שימהר לפתוח.

יוניס מילא אחרי ההוראה ופתח את הדלת. כיתה של חיילים נכנסה לבית והאשימה אותו בהפרת העוצר שהוטל על-ידי המושל הצבאי.

יוניס הכחיש את המעשה. אחד החיי לים היכה באלה שבידו במכשיר הטל וויזיה, וניפץ אותו. "זה העונש שלך", אמר לו, "בפעם הבאה יהיה יותר גרוע!" זהו הסיפור המתהלך בחלחול.

בריוק באותה השעה נכנסה כיתה-חיי לים לביתו של איסמאעיל באשיר. גם הוא הואשם בהפרת העוצר. משניסה להכחיש, נופצו זוגיות הדלת והחלונות שבביתו.

יוניס חוסי ואיסמאעיל באשיר גרים בי עיירה, הנמצאת בעוצר זה היום ה-14. שניהם בעלי-מישפחות, המוכרים להכחות הביטחון כנאמנים לרעיון הפלסטיני. חדי

דגל פלסטיני

בכיכר המרכזית של העיירה ביר-זית מתנוסס דגל פלסטיני. הצעירים מבני העיירה עומדים תחתיו, בלי לחשוש, ומסמנים ניצחון בגאווה. חיילי צה"ל, שנמצאים בעיירה אינם מפחידים אותם כל-כך.

צבאי שלא לאפשר לעיתונאים, זרים ומקומיים, כניסה לגדה. ניתן צו האוסר על צילום המתרחש, והוצע להאריך את חופש-האביב של תלמידי המיכללות. התי לטות אלה באו אחרי שראשי-הממשלה אישר את מדיניות "היד החזקה" בשטחים המוחזקים.

ראשי המימשל הודיעו שצוותי הטל-וויזיה מתממים את האווירה במקום. לטע" נתם, מבקשים התושבים להראות לעולם את חומרת מצבם בדרך מלאכותית ומכוונת. הם מציתים צמיגים רק מול מצי למות הטלוויזיה, מיידים אבנים ומלבים את הרוחות עד לתחילתה של מהומה רבתי. משום-כך נשארה חלחול תחת עוצר מלא. העובדה שאנשי הכפר סגורים בבתיהם מזה כימטט שבועיים ימים לא שיתנה את ה החלטה.

בעיר רמאללה הסתובבו חיילים חמושים בכוחות מתוגברים פי כמה, כשלפסטי הציוד נוסף רומה-רגו מדמיט. בגלל שבי תת-המיסחר הכללית, נראה המקום כאילו שלטו בו רוחות רפאים.

את שביתת-המיסחר לא הצליח המימשל הצבאי למנוע. בפעם הראשונה מזה שנים אחדות החליטה ועדת-תאום עליונה, ה מורכבת מראשי ערים, אירגונים וראשי דת, פה אחד על שביתה כללית ויום של אבל לאומי. זו הפעם הראשונה שאיש מבין אלפי הסוחרים בגדה אינו מפר שבי תה כזו. בניגוד לשביתות הספונטניות בעבר, שהיו מלוח איומים, סגרו הסוחרים את עיסקיהם מרצון.

פחדן

ומוג-לב

ה אווירה התחממה כמה ימים קודם לכן. בירושלים נפוצו שמועות כאילו מתכוון הרב מאיר כהנא ואנשיו להתפלל על הרהיבת, בתפילת יום-השישי במסגד אל-אקצה הזהיר השייח' בדרשה שצפויה תפילה הפגנתית של מתפללים יהודיים. השייח' ביקש מן המתפללים המוסלמיים לבוא בהמוניהם ולהתפלל באל-אקצה — אחד משלושת המיסדשים של האיסלאם, צעירים ערביים יצאו אל העיר והחלו להזעיק סוחרים ועוברי-אורח לתפילה. אותה שעה הגיעה קבוצת בחורים, ש הורכבה מאנשיו של מאיר כהנא וכמה מאנשי גוש-אמונים. קבוצה זו הגיעה אל מיגרש-החנייה שליד הרהיבת. אחד מאנשי הגוש היה חמוש ברובה קרבי. כיתה-חיילים, שעמדה ליד המפגנים ה דתיים, לא ידעה כיצד לנהוג. מפקד-הכית תה התקשר באלחוט עם מפקדו, כדי לקבל תיידוך, וזה הורה לו לנהוג באיפוק. באותה שעה החלו מגיעים מאות מער ביי ירושלים אל הרהיבת. כשראו אלה את המפגנים הדתיים המתכוננים לתפי לה, החלו מיידים בהם אבנים. אנשי הגוש ומאיר כהנא, יחד עם כיתה החיילים, מיי הרו להסתתר אחרי סגדר, שהביא את המפגנים למקום.

באותו רגע הורה מפקד הכיתה לחייליו לפרוק מייד את המחסניות. החיילים ניסו להפציר במפקד שיתן להם לירות מעט. המפגנים הדתיים כינו את מפקד-הכיתה